

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita P. Ignatii Loiolae, Qui religionem Clericorum Societatis Iesv instituit

**Ribadeneyra, Pedro de
Coloniæ Agrippinæ, 1602**

Quos socios sibi ascuerit. IIII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45323

quos socios sibi
asciuerit.

CAPVT III.

CVM primùm ad studia literarum
animum adiecit, cò semper in-
clinauit Ignatius, vt aliquos cõ-
militones, consiliorumq; suorum so-
cios sibi aggregaret. Ex quo iam inde
ab eo tẽpore, quo in Hispania tã variè
est grauitèq; exagitatus, comites illos
habuit, qui se in illius societate dede-
rant. Quæ tamen recens conglutinata
Ignatij disunctione, & ab Hispania
discessu facilè diuulsa est. Nam cùm Ig-
natius Lutetiæ tot angustijs preme-
retur, eos de rerum suarum statu cer-
tiores fecit, ex quo facilè intelligerët,
quàm exigua spes Lutetiæ ipsos alen-
di ostenderetur. Quamobrem alius
aliò dilapsi sunt. Cùm igitur ad Philo-
sophiæ studia Lutetiæ animũ Ignatius
appulit, Petrus Faber Franciscusque Xa-
uier, in collegio diuæ Barbaræ, nō mo-
dò studiorum, verumetiam eiusdem
cubiculi socij erant, cursumq; Philoso-
phiæ iam ferè peregerant. In idem cõ-
tubernium, vitæque societatem ad-
missus Ignati⁹ est, qui iuuenes illos in-
dole ac doctrina excellētes, deuincire

paulatim sibi officijs coepit. Fabrum in
 primis sibi maximè obstrinxit, cuius
 opera in auditis lectionibus repeten-
 dis multum utebatur. Ex quo factus
 est eius in Aristotelica atque naturali
 doctrina discipulus: in spirituali ac di-
 uina, magister: breuique hominem in
 ta vitæ admiratione permouit, ut sua
 studia cum Ignatii studiis, voluntatem
 cum voluntate coniungeret. Neq; ta-
 men subito in illo demerendo, vim
 omnem suam Ignatius profudit: sed
 paulatim, pedetentimque progressus
 est. Namq; illum docuit, primùm con-
 scientiam suam quotidie examinaren-
 tum, totius vitæ crimina, generali
 cōfessione eluere: deinde, octauo quo-
 que die, sacratissimam Eucharistiam
 percipere. Denique cū quatuor iam
 annos in hac viuendi ratione consum-
 pisset, eiusq; rei maturitas esse videretur,
 magno Deo seruiēdi desiderio flag-
 rantem Fabrum, exercitationibus
 spiritualibus perpoliuit. Qui tantū ex il-
 lis fructus coepit, ut tum demū se respi-
 rasse, atque ex magna antea vitæ
 iactatione, conquiescisse diceret. Antea
 exercitationes enim illas, ipsemet
 Faber scribit, nullam sibi securitatem
 fuisse. Quibus adductus, ad Ignatium
 scilicet

sele totum contulit. Franciscus Xavier
 etsi consuetudine familiaris, animo
 tamen in principio alienior fuit, sed
 ipse tandem vim spiritus loquentis in
 Ignatio sustinere minimè potuit. Iaco-
 bus Laines adolescens, confecto Philo-
 sophiæ cursu, Lutetiam ex Complutē-
 si Academia, cum Alfonso Salmerone,
 item adolescentulo, venerat; ù stude-
 dendi, ù etiam Ignatij inquirendi vi-
 dendiq; causa. Quem vitæ integritate
 ac parsimonia plurimum iam tum
 Compluti, hominū sermone celebra-
 ri audierat: in eumque ipsum primū o-
 minū Lutetia incidit, estq; illi haud
 multo post familiaritate adiunctus; &
 eodem tempore, quo Petrus Faber;
 vñ etiam cum Salmerone, exerci-
 tationibus spiritalibus eruditus. At-
 que in hunc modum additi etiam I-
 gnatio sunt Simon Rodericus, & Nico-
 laus Bobadilla. Qui omnes numero se-
 ptem, confecto Philosophiæ cursu
 laurea que magistrali insigniti, an-
 no 1534. die Assumptioni beatæ Mariæ
 Virginis sacro, ad ædem beatæ Mariæ,
 quæ Mons Martyrum vulgo dicitur,
 & ab vrbe Lutetia non procul abest, v-
 nà omnes conuenerunt. Ibi ritè, con-
 fessione facta, atque sacra synaxi per-
 cepta.

cepta, voto se obstrinxerunt rebus omnibus (excepto viatico) ad condictam diem renunciandi, procurandæ proximorum salutis, Hierosolymam nauigandi; idque præstituto tempore, atque ea conditione, vt si intra præscriptum anni tempus eò nauigare, aut in sacris locis postea viuere non liceret, Romanam reuerterentur: Romano, summoq; Pontifici sese ad pedes abijceret, vt ad suum arbitrium, ipsis in salutem animarum vteretur. Atque hoc vorum duobus sequentibus annis, eadem ipsa die ceremonia, & loco confirmarunt. Sed tum quidem tres alij, Claudius Iaius, Ioannes Codurius, Paschasius Broctus, eiusdem propositi socij, ad septem iam primos accesserant. Ex quibus quidem rebus à nostris Patribus tunc gestis, quartum votum solemne, quod professi nostri edunt, de obedientia P. Max. in missionibus præstanda, & renouatio item votorum simplicium, quæ à nostris ante professionem vsurpatur, ortum habuerunt. Inter eam, ne collectus spiritus paulatim dilaberetur, illos sic Ignatius instruxerat & cõmunierat, vt eorum studia, neque conciderent, neq; languerent, oratione in primis meditationeq; rerum diuina

diuinarum, crebra peccatorum cōfessione, atque sacratissimi Domini nostri Iesu Christi corporis sumptione, tractatione ipsa litterarum, quæ quoniam sacrę erant, & in Deum iam tum referebātur, magnū pietati etiā adiumentū adferebant: ardenti se Deo consecrandi desiderio, paupertatis voto iam edito, & in annos singulos renouato, frequenti ac penè quotidiano cōgressu, concordissimæ vitæ consuetudine, rerumq; omniū, atque animorū communicatione. Solebant etiam, veteri sanctorum more, alij apud alios cęnitare, & spiritualibus colloquijs sese ad sæculi contēptum, rerumq; diuinarum studium incitare. Quibus rebus factum est, vt toto illo tempore, quo Lutetiæ, vt instituta studia absoluerēt, remanserunt, non modò nulla de illorum ardentivolūtate decessio, verum etiam magna in dies accessio fieret.

LV TETIA IN HISPANIAM

inde in Italiam discedit.

CAPVT V.

INterim Ignatius grauissimis stomachi dolorib. conficiebatur: quare cū reb. omnibus tentatis, nullum morbo remediū inueniret, medicorū